

Het grote boek van Saskia & Jeroen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

De tweeling 7

Papa vertelt 9

Een cadeautje voor omaatje 16

Slapend op reis 25

Naar de hei 32

Op de boerderij 40

Het nieuwe jochie 50

Naar Amsterdam 59

Boodschappen doen 66

Op stap 75

In een lege tuin 77

In het ziekenhuis 89

Sneeuw 104

Hakke – hakke bom! 116

De varkens gaan op reis 127

Domme dingen 143

De orgelman 145

Goochelen 157

Papa heeft griep 173

Belletje trekken 185

Kappertje spelen 193

Met de bus 199

Saskia en Jeroen

de tweeling

Papa vertelt

Het goot van de regen. Dikke druppels plensden neer op het huisje waar Saskia en Jeroen woonden. Het stond aan de rand van het bos, vlak bij de hei. De tweeling keek naar de grijze lucht en de natte tuin. Ze wilden naar buiten, maar moesten binnenblijven. Ze hadden al getekend en gekleurd. Ze hadden in de huiskamer geknikkerd en met stoelen en kussens een hol gebouwd. Saskia en Jeroen keken elkaar aan. Ze wisten niets meer te bedenken.

Het was zaterdag en papa was thuis. Hij zat een boek te lezen. Jeroen liep naar hem toe.

‘Hé, pap!’

Zijn vader mompelde iets en las gewoon verder.

Saskia trok aan zijn mouw.

‘Pap, luister nou.’

‘Hm,’ zei papa en hij bleef lezen.

Toen riep Jeroen hard: ‘Wil je een verhaaltje vertellen?’

Met een zucht legde papa zijn boek op het tafeltje naast hem.

‘Kunnen jullie niet wat gaan tekenen?’

‘Hebben we al gedaan,’ zei Saskia. ‘We hebben alles al gespeeld en nu weten we niks meer.’

‘Hm,’ zei papa weer. Hij keek rond om te zien of hij iets voor de tweeling kon bedenken.

‘Vertel je een verhaaltje, pap?’ vroeg Saskia met haar liefste stemmetje.

Papa keek nog even naar zijn boek. Toen zei hij met een zucht: ‘Vooruit dan maar.’ Hij trok de tweeling op schoot. ‘Waarover moet ik vertellen? Over Bella en de beer? Over Ernstjan en Snabbelkje? Of over het tinnen soldaatje?’

De tweeling kon zo gauw niet kiezen. Maar Saskia bedacht iets. ‘Vertel eens over toen we klein waren, pap.’

‘Ja!’ riep Jeroen.

Papa dacht even na en begon met: ‘Toen jullie klein waren, deden jullie soms de domste dingen. Op een dag deden jullie iets heel ergs. Maar jullie waren toen ook nog heel klein.’

‘Hoe klein?’ vroeg Saskia.

‘Nog geen twee,’ zei papa. ‘Jullie konden al wel lopen, maar nog niet echt praten. Jullie brabbelden een babytaaltje. Zoiets als “kiekeloï... diebe-dabba... pappaloi”. En jullie noemden elkaar Oene en Akkia.’

De tweeling lachte zich een hoedje. Daar wisten ze niets meer van.

‘En wat gebeurde er die dag?’ vroeg Saskia. Ze vond het heel leuk om een verhaal over zichzelf te horen.

‘Mama en ik zaten buiten in de tuin. Jullie waren boven in jullie kamertje. Mama zei net: “Wat zitten we lekker rustig. En wat is de tweeling lief vandaag. Je hoort ze helemaal niet.” Precies op dat moment hoorde ik wel wat. Dip, dop, dip, dap.

Het geluid kwam uit de huiskamer. Mama hoorde het ook.

Ik ging gauw kijken wat er aan de hand was.’

‘En wat was dat dip, dap?’ vroeg Saskia.

‘Het was iets heel ergs,’ zei papa. ‘Het hele plafond was drijfnat. Overal vielen grote druppels naar beneden. Dip, op de tafel. Dap, op de vloer. Ik holde naar boven om te zien waar het precies vandaan kwam.’ Hoofdschuddend keek papa de tweeling aan.

‘Ga nou verder! Wat was er dan gebeurd?’ vroeg Jeroen.

Papa zei: ‘Toen ik de trap op holde, zag ik het al. Het water liep van de gang naar de trap en stroomde langs de treden naar beneden. En eenmaal boven zag ik dat het water onder jullie kamerdeur vandaan kwam. Ik rende naar de deur om naar binnen te gaan. Maar... de deur zat op slot!’

‘Hadden wij dat gedaan?’ vroeg Jeroen.

Papa knikte. ‘Een van jullie had een stoel naar de deur geduwd. Zo konden jullie de sleutel omdraaien. En jullie hadden de stop in de wasbak gedaan en de kraan opengezet. Ik hoorde het water klateren.’

‘Wat stom, hè pap?’ vroeg Saskia.

‘Nou, zeker!’ Papa deed zijn best om niet te lachen. ‘Daar stond ik voor jullie deur! Ik bonsde erop en riep steeds dat jullie moesten opendoen. Maar dat deden jullie niet. Ik hoorde Saskia

zeggen: “Kletsie-petsie. Oene, kiekeloi.” Daar begreep ik geen woord van. En het water bleef maar stromen.’

‘En toen?’ vroeg Saskia.

‘Intussen was mama ook boven gekomen. Ze zei: “Laat ze toch die kraan dichtdoen!” Ik probeerde van alles, maar niets hielp. Ik bonsde op de deur en riep heel streng: “Doe meteen open, verdikkeme nog an toe!” Dat hielp ook niet.

“Akkia pets-pets,” riep Jeroen lief. Daaruit maakte ik op dat Saskia bij de wasbak stond. Ik probeerde jullie met een snoepje te lokken. Maar de deur bleef op slot en het water bleef stromen. Mama was al naar beneden gerend. Ze haalde alle pannen, schalen, bakjes en potten uit de keuken. Die zette ze overal neer om het water in op te vangen. In plaats van dip, dop, dip, dap klonk het toen ting, tang, ting, tong.

Ik stond nog steeds te smeken en te schelden, maar de deur bleef dicht. “Akkia diebe dabba. Oene pets-pets. Joebie kiekeloi!” Dat was het enige dat ik van jullie te horen kreeg.’

‘Begrepen we het dan niet?’ vroeg Saskia.

‘Nee,’ zei papa. ‘En ik begreep jullie niet. Jullie brabbelden in dat rare taaltje en het water gutste maar over de drempel.’

‘Je had de deur moeten intrappen!’ zei Jeroen.

‘Daar heb ik even aan gedacht,’ mompelde papa. ‘Maar dat vond ik toch zonde. De waterschade was al erg genoeg. Ten einde raad liep ik naar mama om te vragen of zij nog iets kon

verzinnen. Overal om ons heen klonk ting, tong, ting, tang. Het was om stapeldol van te worden. Toen kreeg mama een idee. “Ga naar meneer Peters,” zei ze. “Vraag of je zijn ladder mag lenen. Dan kun je door het raam de kamer in.”

Ik holde meteen naar de buurman. Onderweg bedacht ik dat jullie raam wel dicht zou zijn. Dan moest ik maar een ruit inslaan. Een nieuwe ruit was tenslotte goedkoper dan een deur.’

De tweeling knikte. Ze vonden het een prachtig verhaal. En het mooiste was dat het echt gebeurd was. Jeroen keek zijn vader lachend aan toen hij vroeg: ‘Wat zei meneer Peters toen je om de ladder kwam vragen?’

‘Toen hij alles gehoord had, barstte hij in lachen uit. Maar ik vond het helemaal niet zo leuk,’ zei papa met een sip gezicht.

‘Was je erg boos op ons?’ vroeg Saskia.

‘Natuurlijk was ik boos,’ zei papa, die er nu wel om lachen kon. ‘Samen met meneer Peters zette ik de ladder tegen het huis. Hij was helaas iets te kort. Toch klom ik naar boven, naar de dakgoot. Daarvandaan kon ik precies in jullie kamertje gluren.’

‘En wat zag je toen?’ vroeg Saskia.

‘De hele vloer stond onder water. Jullie kleren dreven in het rond. Jeroen had zijn sloffen, sokken en broek uitgetrokken. Hij zat met zijn blote billetjes in het water. Net of hij aan het strand was.’

‘En ik?’

‘Jij stond op een stoel voor de wasbak. Je spatte met je handen het water in het rond. Ik hoorde mama in de gang roepen dat ik moest opschieten. Beneden stond meneer Peters maar te lachen. Toen bond ik een zakdoek om mijn hand en sloeg zo het raam kapot.’

‘En toen?’ vroeg Jeroen.

‘Toen stak ik mijn arm door het gat en maakte het raam open. Daarna kon ik eindelijk naar binnen om de kraan dicht te draaien.’

‘Kregen we toen een pak voor ons broek?’ vroeg Jeroen.

Papa schudde zijn hoofd. ‘Jullie waren nog zo klein. Jullie begrepen niet dat jullie stout waren geweest. “Bappa, bappa, kiekeloi!” riepen jullie. Ik weet nog steeds niet wat dat “kieleloi” betekent.

Toen ik de deur wilde openmaken, kon ik nergens de sleutel vinden. Ik zocht op de vloer, tussen alle rommel die rondreef. Ik keek onder de commode en jullie bedjes. Nergens was de sleutel te vinden. Intussen stond mama op de deur te bonzen. “Wat doe je nou toch? Waarom doe je niet open?” riep ze. “Ik kan de sleutel niet vinden!” riep ik terug. En ik vroeg: “Joene, waar is de sleutel?” Jeroen zei: “Oene kiekeloi!” En Saskia zat ook alleen maar te kiekeloen. Mama riep: “Trap die deur dan maar in!” Ik liep nog één keer de kamer door en ja hoor, ik vond hem!’

‘Waar was-ie dan?’ vroeg Saskia.

Papa lachte. ‘Raad maar eens.’

‘In ons potje!’ zei Jeroen meteen.

Omdat papa zijn hoofd schudde, raadden ze allebei door.

‘In de speelgoedmand?’

‘In de kast?’

‘Ergens op de grond?’

‘Ja,’ zei papa. ‘Ergens op de grond. Ik was er al zeker zes keer

overheen gestapt. En ik had overal wel tien keer gekeken. Behalve op dat ene, gekke plaatsje.'

'Waar was dat dan?' vroeg Jeroen.

'In jouw slof! Die had je als bootje gebruikt. Eindelijk kon ik de deur openmaken. En toen kon mama jullie droge kleren aantrekken. De potten en pannen moesten tot 's avonds laat in de huiskamer blijven staan. Zo lang heeft het nog gelekt!'

'Wat waren wij vroeger dom,' zei Saskia.

Papa schoot in de lach. 'En niet alleen vroeger!'

